

gen, som lader den anbringe i en Sparekasse“. Dertil finder jeg Bestemmelsen rigtig, men saa staar der endvidere: „indtil den efter Krigsministerens nærmere Bestemmelse ved den meniges første Hjemsendelse udbetales ham“. Det staar mig ikke klart, hvad „Krigsministerens nærmere Bestemmelse“ paa dette Punkt vil sige. Det følger af sig selv, naar Manden hjemsendes ved første Hjemsendelse, at han saa skal have sine Penge udbetalt med Renter, men jeg ved ikke, hvad Krigsministeren skal bestemme der. Det forekommer mig, at det allerede maa være bestemt ved det første, men, som sagt, det er maaske en Form, som Krigsministeren sætter Pris paa, og saa kan jeg ikke have noget imod det. Den er sikkert i gode Hænder hos den nuværende Krigsminister.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), der er saa urimelig bange for at medtage Ordene „forsætlig Ulydighed“. Det ærede Medlem er allerede der blevet imødegaaet af den ærede Ordfører, og det er ogsaa rigtigt at skelne imellem de nævnte to Paragraffer, men jeg vil tilføje, at det følger af sig selv, at den Paragraf, som skal anvendes, kommer til Anvendelse under en saadan Form, at Misforstaaelser ikke kunne finde Sted. Enten maa Manden selv have erkendt, at han har syndet forsætligt paa dette Punkt, altsaa ikke af Uagtsomhed, eller ogsaa maa det være konstateret gennem Krigsretsdom. I begge Tilfælde er der ikke Tvivl om, at han har gjort sig skyldig i forsætlig Ulydighed og altsaa derved har forspildt sin Ret til at bytte. Paragraffen kunde i sin Almindelighed, naar man ikke fastholdt disse to Ting, opfattes som af det ærede Medlem, som om der var Mulighed for Vilkaarlighed, men det er der ikke, saa vidt jeg kan skønne, naar man blot fastholder dette, at for at Reglen kan blive anvendt, vil man ikke kunne tage saadanne Tilfælde med, hvor Afdelings- eller Underafdelingschefen har ikendt arbitrær Straf for Ulydighed, men Bestemmelsen vil kun komme til Anvendelse ved denne Lejlighed, naar den, der er dømt efter denne Paragraf, enten selv har erkendt sin forsættelige Ulydighed, eller denne er bevist ved Dom. Naar man fastholder dette, tror jeg ikke, der kan være Fare for, at den Vilkaarlighed, det ærede Medlem frygter for, kan komme til Anvendelse.

Jeg tror, at denne lille Reform vil kunne gøre Gavn og skal derfor anbefale den paa det bedste.

Ordføreren (Sigurd Berg): Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning til det ærede Medlem, som nu satte sig, at disse Ord: „efter Krigsministerens nærmere Bestemmelse“ ere indsatte paa denne Plads i Lovforslaget efter en Konference, vi havde med Ministeren, idet vi mente, at man ved at indsætte dem her imødekom de Ønsker, der vare fremsatte her i Tinget om at faa givet nærmere Regler for Betalingen og Tidspunktet for Udbetalingen. Angaaende nogle af de Regler, som man har ønsket at træffe, maatte man f. Eks. have nærmere Forhandling med Justitsministeren. Derfor er denne Bestemmelse indsat.

M. Madsen: Denne Forklaring er mig fuldkommen tilfredsstillende. Jeg forstaar altsaa, at det er indsat der — selv om det nu ikke i og for sig er den bedste Plads — for at Krigsministeren overhovedet kan give nærmere Regler angaaende dette Spørgsmaal, og saa er Bestemmelsen selvfølgelig paa sin Plads.

Jessen: Ved dette lille Lovforslags første Behandling tillod jeg mig at anbefale Lovforslagets Grundtanke, men jeg havde ligesom flere ærede Medlemmer enkelte Ændringer, som jeg ønskede foretagne ved Lovforslaget, og de vedrørte væsentligst den Bestemmelse, som forbød en Soldat at bytte sit Frinummer, naar han var straffet med 3 Dages Vagtarrest, eller hvad der svarer hertil. Vi mente, at det var en temmelig haard Straf, og at det, at en Mand havde faaet denne Straf, ikke var noget som helst Bevis for, at det var et Subjekt. Vi frygte for, at hvis det skulde blive nægtet en Mand, som ellers ikke var af lav Karakter, at maatte bytte Nummer, fordi han havde faaet denne Straf, vilde det ikke alene nedsætte ham blandt hans Kammerater, saaledes at han blev betragtet som menig af 2den Klasse, men det vilde ogsaa nedsætte ham i hans Hjem, og der kunde være Fare for, at det kunde have Indflydelse paa hans Fremtid; derfor ønskede vi at henstille til det eventuelle Udvalg, at det vilde gøre en Forandring deri. Den anden Ændring, vi ønskede, havde mindre væsentlig Betydning og gik ud paa at indsætte en Bestemmelse om, at det var Underafdelingschefen, der kom til at bestemme, naar der skulde gi-